

Acest roman este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv.

Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Respect pentru oam

Pídeme lo que quieras, ahora y siempre

Megan Maxwell

Copyright © 2013 by Megan Maxwell

Ediție publicată pentru prima dată în limba spaniolă,

în 2013, în Spania, de Editorial Planeta S.A.

Toate drepturile rezervate.

Editura Publisol

Casa Presei Libere, corp A3-A4, etaj 1

Tel.: 0730.52.52.52 / 021.336.36.33 (interior 159)

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.booksaveur.com

Cere-mi ce vrei, acum și oricând!

Megan Maxwell

Copyright © 2020 Publishing Solutions (pentru versiunea în limba română)

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială
a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Manager Proiect: Hadrian Mateescu

Traducător: Lavinia Pirlog

Redactor: Antonia Kacso

Corector: Cristina Nicula

Tehnoredactor: Quadrat Grup

Credite foto copertă: Shutterstock

Design copertă: Editorial Planeta S.A.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAXWELL, MEGAN**

Cere-mi ce vrei, acum și oricând! / Megan Maxwell;

trad. din lb. spaniolă de Lavinia Pirlog, - Petrești:

Publisol, 2020

ISBN 978-606-94983-6-1

I. Pirlog, Lavinia (trad.)

821.134.2

Tipărit la ARTPRINT

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@artprint.ro

www.artprint.ro

Cere-mi ce vrei, acum și oricând!

Megan Maxwell

Traducere din limba spaniolă de Lavinia Pirlog

EDITURA
PUBLISOL

Petrești 2020

*Pentru RĂZBOINICELE MAXWELL,
pentru că mi-au fost cel mai mare sprijin
și pentru Jud și Eric,
pentru că sunt niște personaje excelente.*

*Mii de pupici,
Megan*

Ies de la birou și ajung acasă cât de repede pot. Mă uit la cutiile ambalate și mi se rupe inima. S-a dus totul pe apa sâmbetei. Călătoria mea în Germania este anulată și viața mea la fel, deocamdată. Pun câteva lucruri într-un rucsac și dispar înainte ca Eric să mă găsească. Telefonul meu sună non-stop. Este el, dar refuz să răspund. Nu vreau să vorbesc cu Eric.

Dorind să dispar de acasă, mă duc la o cafenea și o sun pe sora mea. Am nevoie să vorbesc cu ea. O fac să promită că nu va spune nimănui unde sunt și stabilesc o întâlnire cu ea.

Sora mea dă curs chemării și, după ce mă îmbrățișează cum știe că am nevoie, mă ascultă. Îi povestesc ce s-a întâmplat pe jumătate, pentru că știu că altfel ar rămâne fără cuvinte. Omit detaliile despre sex și altele, dar Raquel este Raquel și, când lucrurile nu au sens, începe să spună „Ești nebună!”, „Îți filează o lampă!”, „Eric este o partidă bună!” sau „Cum ai putut face asta?”. În cele din urmă, mă despart de ea și, în ciuda insistențelor, nu-i dezvălui unde merg. O cunosc, îi va spune lui Eric când o va suna.

După ce reușesc să mă dezlipesc de sora mea, îl sun pe tata. După ce am o scurtă conversație cu el și-i spun că peste câteva zile voi merge la Jerez și-i voi explica tot ce mi se întâmplă, mă urc în mașină și pornesc spre Valencia. Acolo mă cazez într-un motel și, timp de trei zile, mă plimb pe plajă, dorm și plâng. Nu am nimic mai bun de făcut. Nu-i răspund lui Eric. Nu..., nu vreau.

A patra zi, mă urc în mașină și, ceva mai relaxată, merg la Jerez, unde tata mă primește cu brațele deschise și-mi dă toată afecțiunea și dragostea lui. Îi spun că relația mea cu Eric s-a

Res: terminat pentru totdeauna și el nu vrea să mă creadă. Eric l-a sunat de mai multe ori, îngrijorat, și tata este convins că bărbatul acesta mă iubește prea mult ca să mă lase să scap. Sărmanul. Tata este un romantic incurabil.

Când mă trezesc a doua zi, Eric este deja acasă la tata.

L-a chemat el.

Când mă vede, încearcă să-mi vorbească, dar eu refuz. Mă înfurii; strig, strig, și iar strig, îi reproșez tot ce am în interior, apoi îi trântesc ușa în nas și mă închid în camera mea. În cele din urmă, îl aud pe tata că-i spune să plece și, pentru moment, pot respira. Știe că acum nu pot gândi și că, în loc să rezolv, voi complica lucrurile și mai mult.

Eric se apropie de ușa camerei în care m-am închis și, cu voce plină de tensiune și furie, îmi spune că pleacă. Dar că se va duce în Germania. Are de rezolvat niște treburi acolo. Insistă încă o dată să ies, dar, văzând refuzul meu, pleacă în cele din urmă.

Trec două zile și neliniștea mea persistă.

Îmi este imposibil să-l uit pe Eric, mai ales când el continuă să mă sune. Nu-i răspund. Dar, cum sunt o masochistă adevărată, ascult melodiile noastre non-stop pentru a mă tortura și îmbiba în tristețea mea infinită. Partea pozitivă a acestei situații este că știu că este foarte departe și, în plus, că am motocicletă pentru a mă descărca, murdărindu-mă de noroi și gonind prin câmpiile din Jerez.

După câteva zile, mă sună Miguel, fostul meu coleg de la Müller, și mă lasă mască. Eric a concediat-o pe fosta mea șefă. Neîncrețătoare, ascult cum Miguel îmi povestește că Eric a avut o discuție teribilă cu ea când a prins-o în cafenea că-și bătea joc de mine. Rezultatul: concediată. Ce chestie! Pentru că e o nenorocită.

Îmi pare rău, nu ar trebui să mă bucur, dar diabolica din mine simte o satisfacție plină de răutate pentru că vipera aceea rea și-a primit, în sfârșit, ce merita. Așa cum spune, foarte

ințelept, tatăl meu, „timpul îl pune pe fiecare la locul său” și pe ea a pus-o unde merită, adică în stradă.

După-masă apare sora mea cu Jesús și Luz și ne surprind cu vestea că vor fi din nou părinți. Sarcină la orizont! Tata mă privește complice și zâmbim amândoi. Sora mea este fericită, cumnatul meu la fel și nepoțica mea, Luz, pare entuziasmată. Va avea un frățior!

A doua zi, vine Fernando. Când ne vedem, ne îmbrățișăm lung și semnificativ. Pentru prima dată de când ne cunoaștem nu am mai vorbit luni la rând, și asta ne demonstrează că relația noastră, ceea ce nu a existat niciodată, s-a terminat în sfârșit.

Nu mă întrebă de Eric.

Nici măcar nu-l menționează, dar intuiția îmi spune că-și imaginează că relația noastră fie s-a terminat, fie se întâmplă ceva. După-amiază, în timp ce sora mea, Fernando și cu mine bem ceva în barul lui Pachuca, îl întreb:

– Fernando, dacă ți-aș cere o favoare, ai face-o pentru mine?

– Depinde de favoare.

Zâmbim amândoi și-i clarific, hotărâtă să-mi ating scopul:

– Am nevoie de adresele a două femei.

– Ce femei?

Beau din coca-cola și răspund:

– Pe una o cheamă Marisa de la Rosa și locuiește în Huelva. Este căsătorită cu un tip Mario Rodríguez, chirurg plastic; altceva nu prea mai știu. Pe cealaltă o cheamă Rebeca și a fost câțiva ani prietena lui Eric Zimmerman.

– Judith, protestează sora mea, nici vorbă!

– Taci, Raquel!

Dar sora mea își începe discursul și nu o mai poate opri nimeni. După ce mă cert cu ea, mă uit din nou la Fernando, care nu a deschis deloc gura.

– Poți face rost de ce te-am rugat sau nu?

– La ce-ți trebuie? îmi răspunde.

Nu sunt dispusă să-i povestesc ce s-a întâmplat.

– Fernando, nu am de gând nimic rău, subliniez, dar, dacă mă poți ajuta, ți-aș rămâne recunoscătoare.

Preț de câteva secunde mă privește solemn, în timp ce Raquel, lângă mine, continuă să trăncănească. În final, este de acord, se ridică, se îndepărtează și văd că vorbește la telefon. Asta mă neliniștește. După zece minute, se apropie de mine cu o foaie de hârtie și spune:

– Despre Rebeca nu-ți pot spune decât că se află în Germania, dar nu are o rezidență permanentă, și am notat aici adresa celeilalte. Apropo, prietenele tale se mișcă într-un cerc din înalta societate și joacă aceleași jocuri ca Eric Zimmerman.

– Despre ce jocuri vorbești? întrebă Raquel.

Fernando și cu mine ne privim. Îi trag una în gură dacă mai spune ceva!

Ne înțelegem bine și-i indic să nu cumva să-i răspundă surorii mele, dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, iar el mă ascultă. Este un prieten excelent. În cele din urmă, Fernando se resemnează și mă atenționează:

– Să nu faci prostii cu ele, promiți, Judith?

Sora mea neagă din cap, în timp ce pufnește. Eu, emoționată, iau hârtia și-l sărut pe obraz.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte... foarte mult.

În seara aceea, când rămân singură în camera mea, mă simt furioasă. Ideea că a doua zi, dacă am noroc, o să mă răfuiesc cu Marisa, îmi dă palpitații. Vrăjitoarea aia rea o să afle cine sunt eu.

Dimineată mă trezesc la șapte. Plouă.

Sora mea s-a trezit deja și, când vede că mă pregătesc de călătorie, se ține de mine ca scaiul și începe avalanșa de întrebări.

Încerc să o evit.

Mă duc în Huelva să-i fac o scurtă vizită Marisei de la Rosa. Dar Raquel este imposibil de oprit! Și, în cele din urmă, văzând că nu scap de ea, sunt de acord să mă însoțească. Deși pe drum

regret și simt o dorință asasină de a o arunca în șanț. Este atât de obositoare și repetitivă, încât scoate din pepeni pe oricine.

Ea nu știe ce ni s-a întâmplat de fapt, mie și lui Eric, și tot face supoziții. Dacă ar ști cu adevărat, ar rămâne mască. O mentalitate ca a surorii mele nu ar înțelege jocurile mele cu Eric. Ar gândi că suntem niște depravați, printre multe alte lucruri chiar mai grave.

În ziua în care s-a întâmplat totul, când m-am întâlnit cu ea, nu i-am spus chiar adevărul. I-am povestit că femeile acelea băgaseră strâmbe în relația noastră și că de aceea mă certasem și mă despărțisem de Eric. Nu i-am putut spune altceva.

Când intru în Huelva, este ciudat, dar nu am emoții.

Are destule emoții sora mea.

Când ajung pe strada notată pe hârtie, parchez mașina. Studiez ansamblul rezidențial și văd că Marisa trăiește pe picior mare... foarte mare. Ansamblul rezidențial este de lux.

– Încă nu știu ce facem aici, bubu, protestează sora mea, coborând din mașină.

– Rămâi aici, Raquel.

Dar, ignorând porunca mea, închide portiera cu hotărâre și răspunde:

– Nici să nu te gândești, draguțo. Unde mergi tu, acolo merg și eu.

Pufnesc și mârâi.

– Dar ce, crezi că am nevoie de gardă de corp?

Vine lângă mine.

– Da. Nu am încredere să te las singură. Vorbești foarte urât și uneori ești foarte dură.

– La naiba!

– Vezi? Deja ai și spus „la naiba!”, repetă ea.

Fără să-i răspund, pornesc spre frumoasa poartă indicată pe hârtie. Sun la interfon și, când o voce de femeie răspunde, spun imediat:

– Poșta.

Ușa se deschide și sora mea, cu ochii cât cepele, mă privește.

– Of, Judith! Cred că o să faci o prostie. Liniștește-te, te rog, draga mea, liniștește-te, că te cunosc, bine?

Râd. Mă uit la ea și-i spun în șoptă, în timp ce așteptăm liftul:

– Prostia a făcut-o ea când m-a subestimat.

– Vaaaai, bubuuuu...!

– Deci, mârâi eu prost dispusă, începând din acest moment, vreau să taci. Este o răfuială între femeia asta și mine, da?

Vine liftul. Urcăm și apăs butonul pentru etajul cinci. Când liftul se oprește, caut ușa D și sun. După câteva secunde, deschide ușa o necunoscută îmbrăcată în uniformă de lucru.

– Ce doriți? întrebă tânăra.

– Bună ziua! răspund cu cel mai frumos surâs al meu. Aș dori să vorbesc cu doamna Marisa de la Rosa. Este acasă?

– Cine să-i spun că o caută?

– Spune-i că sunt Vanesa Arjona, din Cádiz.

Tânăra dispăre.

– Vanesa Arjona? șoptește sora mea. Care-i faza cu Vanesa?

Repede, cu un gest sec, îi ordon să tacă.

Două secunde mai târziu, apare în fața noastră Marisa, foarte elegantă, cu un taior de culoarea untului. Când mă vede, fața ei spune totul. Se sperie! Și, înainte ca ea să poată să facă sau să spună ceva, țin ușa cu putere pentru ca să nu o închidă și spun:

– Bună, târfo!

– Bubuuuuuuuuuu! protestează sora mea.

Marisa tremură din toate mădulele. Mă uit la sora mea ca să tacă.

– Vreau doar să știi că știu unde stai, o anunț. Ce zici?

Marisa este albă la față, dar eu continui:

– Jocul tău murdar m-a supărat și, crede-mă, dacă-mi propun asta, pot fi mai rea și mai perversă decât tine sau prietenele tale.

– Eu..., eu nu știam că...

– Tu să taci, Marisa! mârâi printre dinți.

Ea tace și eu continui:

– Nici nu mă interesează ce ai de zis. Ești o vrăjitoare rea pentru că m-ai folosit într-un scop care nu a fost deloc nobil. În ceea ce-o privește pe prietena ta, Betta, pentru că sunt sigură că păstrați legătura, spune-i că atunci când o să mă întâlnesc cu ea, o să afle cine sunt.

Marisa tremură. Se uită în casă și știu că-i e teamă de ce pot spune.

– Te rog, imploră ea, sunt socrii mei la mine și...

– Socrii tăi? o întrerup și aplaud. Perfect! Prezintă-mi-i. Voi fi încântată să-i cunosc și să le povestesc câteva lucruri despre nora lor angelică.

Pierzând controlul, Marisa neagă din cap. Îi este frică. Îmi pare rău pentru ea. Deși ea este o vrăjitoare rea, eu nu sunt așa. În cele din urmă, decid să pun capăt vizitei.

– Dacă mă vei subestima din nou, viața ta frumoasă și relaxată, cu socrii tăi și celebrul tău soț, se va termina, închei eu, pentru că voi avea eu grijă să fie așa, ai înțelese?

Palidă precum ceara, dă din cap că da. Nu se aștepta să apar aici și, mai ales, într-o asemenea stare. După ce spun tot ce am de spus și-i întorc spatele pentru a pleca, aud cum sora mea întreabă:

– Pe curvulița asta o căutai?

Fac un gest afirmativ și, surprinzându-mă, așa cum face Raquel întotdeauna, o aud că spune:

– Dacă te mai apropii de sora mea sau de prietenul ei, îți jur pe memoria mamei mele, care se uită la noi din Cer, că eu o să fiu cea care se întoarce aici cu cuțitul pentru jambon Serrano al tatălui meu și-ți voi scoate ochii, târfa ce ești!

După tirada iubitei mele Raquel, Marisa ne închide ușa în nas. Încă uimită, o privesc pe sora mea și-i șoptesc pe un ton vesel, în timp ce mergem spre lift:

– Ce bine că cea mai needucată și spurcată la gură din familie sunt eu!

Și, văzând că râde, adaug: